

ja igual en un text de gran autoritat, de 1544, en què el Papa concedeix les rendes de «*Miraflor* et *Mirarrosa* al Col·legi de St. Sebastià de Gandia (*El Arch.* II, 342).

Jo escrivia a S. Guarner desaconsellant-li aquests canvis (1964): «Hem de comprendre que aquí hi ha una trilogia «floral» o jardinesca: allà tot, en efecte, és un *v e r g e r* de flors, com vaig comprovar el 1962, visitant-ho guiat pel malaguanyat Vicent i Moncho (desterrat a *Miraflor* per la dictadura obscurantista, per privar-lo d'ensenyar en la seva enyorada Tàrbena). No ens torbi aquesta distinció —i quasi contrast— entre *rosa* i *flor*: el concepte popular, arrelat des d'antic, ha considerat sovint que la *rosa* és quelcom a part, una espècie de quintaessència per damunt de les meres *flors*. L'Arxipreste de Hita anomenava la Verge: «Oh bendicha flor e r o s a.» (v. les meves notes a l'edició de Juan Ruiz, vv.18a i 1664b).

Ja és sabut que els noms trivials, o més corrents invadeixen el terreny dels altres («*on ne prête qu'aux riches*»). No és gens estrany que els noms catalans més planers, en aqueixes terres de tradició morisca, es tornin noms en *Ben-*: d'aquests n'hi ha tants! és un cas comparable al de PINNA que es torna *Beni,-na* (*Benicadell*, *Benafigos*, *Benavites*, *Beniatxell*).

La forma del nom que més vaig sentir per allà (per més que En J.G.M. diu que va oir *Binaflòr* a algú de Teulada) fou *minaflòr* i també *minařza*, que no són ben bé ni l'oficial ni *Bena-*. Però observeu que aquesta dissimilació (primitivament no hi hagué altra cosa) va actuar igualment en el cas del poble de *Miramar*, de la com. de Gandia, que també s'ha tornat *binamâr* en la pron. comarcal (oït així a Piles etc). Encara que Cavanilles usi *Benaflor* i *Benarrosa* (II, 211), ja s'afanyà a reconèixer en nota que no són les formes antigues: «se llamaron *Miraflor* y *Mirarosa*». En el seu nomencl. de 1966 S.Guarner ha acabat per mantenir la forma *Miraflor* (i ha oblidat l'altre, per distracció).

És de tème que el que havia fet vacil·lar a S. Guarner és el pèssim llibret de *Top. Ar.* atribuït a Asín (pel seu nebot Oliver) que pretén derivar un *Benarrosa* de 'Ibn 'arûsa «el de la novia». No és més que un de tants disbarats d'aquesta obreta: puix que això està contradit per la unanimitat de les dades antigues; i també contradit per la pron. pop.: perquè si vingués d'aquest mot àrab tindria s sorda; i la pron. real és *binarřza* amb sonora, notada per mi a Ondara (XXXIII, 100) i per Giner a Teulada i a Alcoi. Cf. *Canarossa*, amb -ss- vol. I, 93-94, el qual sí que conté 'arûsa.

En conclusió la denominació «floral» i formada com a cpt de *mirar* segons el tipus dels precedents (*A-D*) és absolutament segura. Que eren pobles moriscos?

Sí, però també ho foren *Miramar* (G6), *Mirambell* (A7) i algun altre. El que fóra concebible és que els moros i moriscos en vagin dir *munâyyâr* 'florit', cf. *Monòver*, i el que el nom actual en sigui traducció catalana.

D) *MIRAVALL* .1), agre. de Juneda (Segrià).

MEN. ANT. 1258: *Miravall*, cit. junt amb L'Astor (CCandi, *Mi.Hi.Ca.* II, 479).; 1359. id. (*CoDoACA* XII, 19).

2) agre. a Noves (Segre). 3) Pui de *Miravall*, te. Estaon (LL. 21, p.48). Nom de sentit oposat a *Miramont* (E): llocs que miren cap a una vall.

M) Acabem amb un nom de formació sintàctica i sentit diferents, per més que també contingui el verb *mirar*, però combinat amb un altre verb. *MIRAVÉ* llogaret del Solsonès agre. al mun. de Pinell. Oït *mirabê* a Cardona (Casac. 1920), i per mi també, en les enq. de 1964, en els pobles veïns, i a *Miravé* mateix (XLIV, 101-103).

MENCIONS ANT. 1015: «in com. Orgelicense vel in castro *Mirave* en loco ubi d. Vila Alta» (lleg. Arx. Sols.); 1036: «infra te. de *Mirave*»; 1038: «Trasver --- vindo --- infra te. de *Mirave* ---»; 1068: «castrum *Mirave* --- Sulsona»; 1070: en dos docs. d'aquest any: «castro *Mirave*»; 1080: «ipsa guardia de *Mirave*» junt amb *Brics*; id. en un altre de 1080 junt amb *Llobera*; 1084 i 1097, junt amb *Peracamps*: tots, docs. llegits a l'Arx. de Sols.

1151: butlla papal, entre les esgl. pertanyents a St. Maria de Solsona: «*Mirave*, Albespi, Lavanza ---» (Kehr, *Papsturk.* 329), més eloqüent encara la forma d'una altra butlla, de 1180: *Mirauen* (Kehr o.c.). *Fi S. XII*, en el capbreu dels masos de *Miravé* que tributaven a Solsona: «Habemus in *Mirave* quendam mansum ---» i va repetint la grafia *Mirave* diverses vegades; sempre en -ve (sense -r) tot i que el mateix doc. posa «*Soler*» i «*Berenguier*», amb -r (al dors algú hi posà *Miraver*, però és en lletra recent, del S. XVIII).

Queda, doncs, establert, per la grafia concorde d'una dotzena de docs. dels SS. XI i XII que aquest nom terminava en *é* tònica sense -r (so que no es va emmudir en el Princ. fins a la fi del S. XV). En català, per tant, aquesta terminació no pot venir sinó de -EN amb una -n mantinguda encara per un text tan probatori i conservador com la butlla papal de 1180. Encara que el cens de 1359 escrigui «castell de *Miraven*» (*CoDoACA* XII, 52) és errada confusió d'aquest cens tan ple d'errors.

Consta que era un castell per molts d'aquests docs.; I és un castell en un lloc ben alt, 881 alt., mentre que Solsona, és a 666, i Pinell, al qual està agregat, només a 649. Concloem doncs, que és un nom de castell de formació paral·lela a la de *Guarda-si-vènen*, agre. de Guissona (avui alterat en *Guarda-si-venes*)